

Niekaip nesuprantu, kodėl pirmadienis visuotinai skelbiamas blogiausia savaitės diena. Visiškai tam nepritariu. Blogiausia diena – sekmadienis. Sekmadieniais tyrančios tam tikros tylos ir ramybės pradėjau iš tiesų nekęsti. Galbūt dėl to, kad rytais pusė miesto išeina į bažnyčią, o kita pusė stengiasi pasigaminti troškinių, kol galiausiai pasiduoda ir užsisako maisto į namus. Bent jau tokie reikaliukai mano šeimoje. Arba dėl to, kad pusė mūsų mokyklos mokinių tūno namie ir paskubomis ruošia iki paskutinės minutės atidėtus namų darbus, o kita pusė visą dieną sėdiniuoja *Dairy Queen* restorane, nes daugiau nėra kur pasidėti. Mes priklausome tai antrai grupei.

– Gersi dar vieną?

Tik dabar susivokiu, kad buvau atsijungusi. Atplėšiu žvilgsnį nuo stalo ir porą kartų sumirksiu žvelgdama į Houldeną, dar sugriebiu, kad reikėtų išsitiesti, nes buvau visai susikūpinusi virš staliuko. Net nepastebėjau, kada jis pakilo.

– Ką?

Houldenas, žvelgdamas iš aukštai, linkteli į mano šaltos kavos puodelį. Telikęs mažas gurkšnelis.

– Ar dar gersi? – pakartoja.

– Oi, – atsakau. – Ne, ačiū. Užteks.

Jis apsigręžia ir patraukia prie prekystalio dar sykį užsisakyti maisto – turbūt jau kokį penktą kartą šį vakarą, o aš delnu pasitrinu veidą ir tik tada prisimenu, kad esu užsitępusi du storus sluoksnius blakstienų tušo. Tyliai susikeikiu ir nuo stalo pakeliu telefoną, įjungiu fotoaparata. Aplink mano akis pasklidę juodi apvadai. Pasiėmusi servetėlę stengiuosi juos nusivalyti, bet, rodos, tik dar labiau išsiterliuju.

Vilas, sėdintis kitoje stalo pusėje, nusikvatoja, o aš griežtai į jį dėbteiliu. Jis kramto šiaudelį, įmerkta į šokoladinį pieno kokteilį, ir greitai susilenkia, kai sviedžiu į jį suspausta į kamuoliuką servetėlę.

– Pasakytum, kad tau pagirios, – tarsteli vėl atsitiesęs ir nusibraukęs nuo akių plaukus. Nepamenu, kada jis pastarąjį kartą kirposi, bet jau tikrai būtų metas.

– Tiesiog pavargau.

Atsidūstu ir nužvelgiu šiukšlėmis apkrautą stalą. Prisiekiu, sekmadieniais vienintelis mūsų užsiėmimas yra valgyti, nes šiame mieste daugiau nėra ko veikti. Ant stalo kokie šeši tušti puodeliai, trys iš jų mano, o didžioji dalis maisto pakuočių yra Houldeno. Ledų indeliai – Vilo.

– Matei, kas čia sėdi? – pritildęs balsą klausia Vilas. Jis nuna-rina galvą ir truputį pasilenkia per stalą link manęs, vos pastebimai akimis rodydamas man per petį. – Tikriausiai pirmą kartą matau ją mieste.

Lėtai pasisuku ir mestelėjusi žvilgsnį sau už nugaros iškart pamatau ją – Danielę Hanter.

Ji sėdi prie staliuko šalia lauko durų, abiem delnais apglėbusi puodelį, juodi plaukai krenta jai ant akių. Ji su dar trimis

merginomis, visos jos plepa, bet Danielė tuščiomis akimis stebėlija į stalą, lyg būtų visiškai atsiribojusi nuo aplinkos. Žvelgiu į ją iš kitos restorano pusės ir pajuntu gumulą gerklėje. Labai netikėta ją čia išvysti. Ji retai kur nors išeina. Dabar niekas nemato Danielės Hanter kitur nei mokykloje.

– Ką gi, – sumurmu vėl pasisukusi į Vilą. – Šis tas nauja.

Dar kartą per petį žvilgteliu į Danielę; ją išvydusi pasijuntu keistai suirzusi. Labai seniai su ja nesu kalbėjusi, tad dabar meldžiuosi, kad tik ji manęs nepastebėtų, bet drauge man smalsu, kodėl ji atrodo tokia vieniša.

Mano dėmesį nuo jos atitraukia prie stalo sugrižęs Houldenas, nešinas dar vienu mėsainiu, jau trečiu šį vakarą; jis prisėda šalia manęs. Mokyklos amerikietiškojo futbolo komanda vakar pralaimėjo Pain Kriko komandai, tad jis tikrai paniuręs, nepatenkintas savo žaidimu, o mudu su Vilu susitarėme apie tai neužsiminti.

– Paskutinis, prisiekiu, – tarsteli Houldenas, suleisdamas dantis į mėsainį, o aš tik pašnairuoju su pasibjaurėjimu.

– Kurgi ne, – sarkastiškai atsiliepia Vilas. Mano nuomone, kartais jis mėgsta paerzinti Houldeną, bet nepiktybiškai, o man smagu į tai žiūrėti. Jis vėl atsišlieja į langą, užsimerkia ir nusuka galvą nuo mūsų.

Kol Vilas snaudžia, o Houldenas ryja tą šlykštų savo mėsainį, pasiėmusi telefoną patikrinu, kiek laiko. Jau truputį po pusės dešimtos vakaro, ir netrukus salės administratorė pradės vaikščioti tarp stalelių prašydama išeiti, kad galėtų uždaryti restoraną. Niukteliu Houldenui.

– Išleisk mane.

Delne stipriai spausdamas mėsainį, Houldenas nenoromis pasuka kojas į šoną, kad pralįsčiau. Atsidususi švelniai kumšteliu jam į bicepsą.

– Ir liaukis save graužęs, – tariu ir sulaužau su Vilu sudarytą sutartį. Futbolo sezonas ką tik prasidėjo; negaliu net pagalvoti apie visus ateinančius mėnesius ir Houldeno niurzgėjimą kas-kart jo komandai prakišus. Jis labai pasiduoda nuotaikoms kiekvieną sezoną, bet šiemet, atrodo, ypač. – Penktadienį žaidžiate su Brumfildu, ar ne? Tas rungtynes tikrai laimėsite! – Patikinu sprausdamasi pro jį.

Houldenas gūžteli pečiais. Nenoromis šypteli.

– Manau, kad bus matyt, – atsiliepia.

– Matau, kad vis dar apsiribojame tik trumpais atsakymais, – atšaunu, pavarčiusi akis.

Vilas atsidūsta ir pramerkia vieną akį, nors nė nekrusteli.

– Brumfildo komanda nėra labai stipri, ką? Tad gal šį kartą sugausi tą kamuolį. – Jis vėl vypsodamas užmerkia akį. Houldenas pasinaudoja proga ir sviedžia į kamuoliuką suspaustą mėsinio popierių tiesiai Vilui į kaktą.

– Pagauk šitą, šikniau, – nusiviepia.

Idiotai.

Palieku anuos du kvailioti ir patraukiu tualetų link. Kuo arčiau dešimtos vakaro, tuo labiau tuštėja *Dairy Queen*, nors dar matau sėdinčius kelis mūsų mokyklos mokinius. Kai administratorė mus išspirs, teks susitaikyti: nebėra kur dėtis, tik namo. Šypteliu Džesei Lopes, tarsteliu „labas“ eidama pro jos staliuką, bet ji su keliomis man nelabai pažįstamomis merginomis, tad nestabteliu pasišnekučiuoti.

Nueinu iki ankštų tualetų ir užsirakinu mažytėje kabinoje. Iš ten išsiunčiu žinutę tėčiui, pranešu, kad per valandą sugrįšiu namo, ir susitaikau su tuo, kad sekmadienis beveik pasibaigė. Vėl įkišu telefoną į džinsų kišenę, atrakinu duris ir plačiai jas atveriu. Širdis stabteli, nes prie kriauklių išvystu stovinčią nejudrią

figūrą. Negirdėjau, kad kas nors būtų įjėjęs, o kai dar suvokiu, jog ten – Danielė Hanter, tiesiog nustėrstu. Ji atsukusi man nugarą, bet veidrodžio atspindyje jos akys susiranda manąsias.

Nuo praėjusių metų Danielei esu ištarusi tik kelis žodžius. Retai ją sutikdavau, o išvydusi nežinojau, kaip elgtis ir ką sakyti. Tad nesakydavau nieko. Ir ką gi pasakyti žmogui, gedinčiam dėl tėvų mirties? Nežinau. Niekas nežino.

Bet dabar negaliu tiesiog nudelbti akių į grindis ir praeiti pro šalį, kaip paprastai darydavau. Staiga labai aiškiai suvokiu, kaip čia ankšta, o ji grėžia mane savo mėlynomis akimis. Jos taip nederą su nauja Danielės anglies juodumo plaukų spalva. Jos veidas tuščias, bejausmis. Nurijusi seilę žingteliu prie tolimiausios kriauklės. Atsuku vandenį, mechaniškai stebiu, kaip jis liejasi mano oda. Ar pratarti ką nors? Žinau, kad reikėtų, bet nenučiuočiau nei ką sakyti, nei kaip tą padaryti. Mano skruostai kaista nuo besikaupiančios įtampos, o aš vis svarstau, ar dabar yra tinkamas metas galiausiai išspausti keletą žodžių Danielei Hanter. Seniai norėjau vėl pradėti su ja kalbėtis, bet taip ir nepajėgiau.

Vėl pakeliu akis į Danielę veidrodyje ir pamatau, kad ji ir toliau į mane stebeilijasi. Aš tai padarysiu. Prašnekinsiu ją, ir padarysiu tai iškart, kol neapsigalvojau. Sukaupusi visą drąsą, prisiverčiu pasisukti į Danielę. Stengiuosi, kad dirbtinė mano šypsena atrodytų paprasta ir nuoširdi, bet persistengiu, ir ji tai mato.

– Sveika, Dane, – prabylu. Ištarus jos vardą man pašiurpsta oda. – Miela matyti tave mieste.

Danielė primerkia akis, o aš pamažu liaujuosi šypsotis, nes žinau, kad ji mane kiaurai permato. Žiūriu į ją taip, kaip dauguma žmonių – su gailėsčiu. Jos akyse tarsi išskaitau nuostabą, kad kreipiausi į ją, nors ji nieko taip ir neatsako. Ji savo rūstų žvilgsnį vėl nusuka į veidrodį ir delnais suspaudžia kriauklės kraštą.

Toks tylėjimas yra baisiau už viską, nes dabar visiškai neišmanau, kaip išsisukti iš padėties. Padariau tai, ką turėjau: pasakiau, kad miela matyti ją mieste. To iš manęs ir galima tikėtis, bet, rodos, ji visai to nepriima. Jos veidas toks bejausmis, tuščias, visai neperregimas.

Hanterių šeimai metai buvo sunkūs, tai žino visas Vindzoro miestas. Pati mačiau, kaip smarkiai pasikeitė Danielė, kaip ji palūžo, kaip stipriai ją paveikė tėvų mirtis. Prisimenu, kad jos plaukai buvo triskart ilgesni, krito nugara šviesiomis bangomis, skruostai visada buvo nutvieksti raudonio, o jos juokas visose klasėse skambėdavo garsiausiai. Ji visai ne ta mergina, kokia buvo prieš metus, bet kas galėtų ją kaltinti? Niekas neužmiršo Hanterių tragedijos ir niekas nežino, kaip tvarkytis su išgyvenusiais. Ypač aš.

Reikalas toks, kad šiuos metus vengiau ne tik Danielės. Vengiau ir jos brolio. Džeideno, antro Hanterių šeimos dvynio, kuris vis dar man nusišypso pamatęs. Džeideno, su kuriuo šnektelėti nesukaupiu drąsos. Džeideno, su kuriuo nebežinau kaip elgtis. Džeideno, kuris, bijau, labai pasikeitė, kaip ir jo sesuo. Negaliu prisiversti būti šalia bet kurio iš jų. Nesusitvarkau su nuolatine baime ką nors pasakyti ne taip. Nesusitvarkau su tokios nežmoniškos netekties poveikiu jiems. Nėra taip, kad nenorėčiau. *Dieve, tikrai noriu*. Bet tiesiog... negaliu.

Varvančiomis rankomis užsuku čiaupą ir greitai nusibraukiu plaštakas į džinsus. Vėl pamėginu pažvelgti į Danielę, nors nebegaliu žiūrėti jai į akis. Jos tokios panašios į Džeideno. Ji vis dar tyli ir laikas jai atsakyti jau praėjo, tad suprantu, kad vėl turiu kalbėti aš. Man neramu vien nuo minties apie jį užsiminti, bet nustumiu tą baimę ir tyliai sušnabždu:

– Kaip laikosi Džeidenas?

Nežinau, kaip laikosi Džeidenas, nes taip jo ir nepaklausiau, nors suprantu, kad reikėjo. Bijau, kad išgirsiu ką kita nei „normaliai“ ar „gerai“. Todėl dabar ir laikiu sulaikusi kvėpavimą, užjaučiamai suraukusi antakius.

Danielė staiga kilsteli galvą, jos kirpčiai užkrenta ant akių.

– Kodėl klausi? – tyliai atsako, ir mane pribloškia gynybinis jos balso tonas. – Lyg tau rūpėtų.

Spoksau į ją priblokšta tų žodžių. Prieš metus mudvi su Daniele buvome draugės. Ji juokaudavo, kad jei mes su Džeidenu kada nors susituoksime, tapsime praktiškai seserimis, o ji labai norėjo turėti seserį. O aš jai taip ir nepasakiau, kad irgi noriu turėti seserį.

– Dane...

– Jei tau iš tiesų rūpėtų, – lėtai prataria ji, neskubriai sukdamasi į mane, – šį klausimą būtum uždavusi prieš metus, kai...

Ji nebaigia sakinio, bet žinau, ką ketino pasakyti. Ji ketino pasakyti, kad jei man būtų rūpėję, būčiau paklaususi, kaip jie laikosi, prieš metus, kai žuvo jų tėvai.

– Dane... – Papurtau galvą ir žingteliu arčiau jos. Tikrai šivakar mažiausiai tikėjau susidurti su Daniele Hanter *Dairy Queen* tualetuose. – Juk žinai, kad man ne vis tiek.

– Tada labai keistai tą parodai, Makenze, – jau kiek švelniau atsako ji. Pasisukusi į veidrodį nusibraukia kirpčius nuo akių, tada patraukia prie durų. Bet prieš išeidama stabteli, per petį žvilgteli į mane ir sumurma: – Pasakysiu Džeidenui, kad klausei.

Tą akimirką, žvelgdama Danei pavymui, jos žodžiams tebe-kybant ore, jaučiuosi menkiausias žmogus pasaulyje. Nesuprantu, kodėl esu tokia nustebusi. Ne dėl to, jog būčiau tikėjusis, kad ji elgsis su manimi kaip anksčiau, nes juk pati su ja taip nebesielgiu, bet, spėju, dėl to, kad taip ilgai su baime laukiau šios

akimirkos. Nuo to laiko, kai atsitraukiau nuo Hanterių, žinojau, kad viskas pasikeis, bet neturėjau kito pasirinkimo.

Nenoriu, kad Houldenas ir Vilas manęs pasigestų, tad giliai įkvėpusi išeinu iš tualetų ir patraukiu prie mūsų staliuko. Matau, kad jau beveik visi išsiskirstę, išskyrus mus ir Danės kompaniją, nors ji, rodosi, kyla eiti. Vos priėjusi prie Houldeno niuktelių jį, kad pasislinktų toliau, o aš įsliuogiu šalia. Mano veidas dega.

Matyt, akivaizdu, kad esu sutrikusi, nes Vilas iškart išsitiesia.

– Kas tau? – paklausia.

– Ką tik kalbėjaisi su Daniele, – sušnabždu. – Pirmą kartą po... – Net aš negaliu garsiai ištarti. Žvilgčioju tai į vieną, tai į kitą, stengdamasi pagauti jų reakcijas. Houldenas susiraukia ir atšlyja, atsiremia į langą ir nukreipia akis į stovėjimo aikštelę, o Vilas atrodo susidomėjęs.

– Kalbėjaisi su ja? – perklausia nebūdamas tikras, ar gerai mane išgirdo.

– Teko. Ji ten buvo. – Pasiremiu alkūnėmis į stalą ir įspraudžiu galvą tarp delnų, užsimerkiu ir suaimanuoju. Mažiausiai tikėjaisi šįvakar susidurti su Daniele Hanter, ir tikrai nenorėjau, kad pirmą kartą su ja prašnekčiau būtent *Dairy Queen* tualetuose. Kaip norėčiau, kad būčiau pasakiusi daugiau ar išvis ką nors kita. – Ji tikrai manęs nekenčia, dėl to esu tikra, – sumurmu sau į delnus.

– Ką gi, – murma ir Vilas. Jis kalba lėtai, atsargiai, tad pamažu pakėlusį galvą pažvelgiu į jį. – Juk negali tikėtis, kad bus kitaip... Galiausiai ji nežino, *kodėl* tu su ja nebendrauji.

– Taip nepadėsi, – įsiterpia Houldenas, staiga pasukęs galvą nuo lango. – Žinoma, ji vengia tų žmonių, bet visi jų vengia. Juk ji nenori elgtis žiauriai. – Jis dėbteli į mane, laukdamas patvirtinimo. – Kartais tiesiog reikia padaryti tai, ką turi. Ar ne, Kenze?

Tegaliu linktelėti.

Bet nei Houldenas, nei Vilas nebespėja nieko pridurti, nes tarsi iš po žemių išdygsta administratorė ir mandagiai paprašo išeiti, nes jie nori pradėti tvarkytis ir uždaryti po dešimties minučių. Apsidairiusi pamatau, kad mes vieninteliai čia užsilikę.

Susirenkame savo šiukšles ir išeiname į stovėjimo aikštelę, kur mūsų laukia ryškiai raudonas Vilo džipas *Renegade*. Šįryt jis atsiėmė jį padažytą, tad dažai blizga po gatvės žibintais, o Houldenas raukosi, kol prieiname prie automobilio. Vilo tėvai gana turtingi, o Houldeno paskendę skolose. Praėjusį rudenį jie pardavė jo mašiną, tad dabar jam belieka kliautis Vilu, kaip ir man. Nors mama kartais leidžia pasiskolinti jos automobilį, tai ne tas pats.

Norėdama užsiimti vietą prie vairuotojo, greitai įsėdu ir užtrenkiu dureles, kol to padaryti nesuskubo Houldenas. Jis dar labiau susiraukia, tad iškišu jam liežuvį, o Vilas klesteli į vairuotojo sėdynę. Net nesusimąščiusi ištiesiu ranką prie kondicionieriaus ir atsuku, kad šildytų. Dabar rugsėjis, ir naktys įsibėgėjant rudeniiui pamažu vėsta. Houldenas įsiritą į galinę sėdynę, bet jis aukštesnis nei metras aštuoniasdešimt, tad net tokia erdviaje automobilyje turi kiek susiriesti. Man visada klaikiai juokinga, kad jo galva remiasi į stogą.

Vindzore sekmadieniais tokiu metu nelabai yra ką veikti. Dauguma vietų uždarytos, dauguma žmonių namie. Naktys darosi tamsesnės, šaltesnės. Ryte į mokyklą. Į darbą. Bet vis tiek važiuojame pasivažinėti, apsukame miestą, pro pagrindinės gatvės parduotuves ir greitojo maisto kavines iki atvirų Vindzoro priemiesčio laukų, kol galiausiai Vilas paklausia, ar jau gali vežti mus namo.

Jis išleidžia mane pirmą, prieš pat vienuoliktą, tarsteliu jiems, kad susitiksimė ryte, kai Vilas užvažiuos paimti manęs

prieš pamokas. Jie nenutolsta iškart man išlipus, bet palaukia, kol atsidarau namų duris ir pamoju jiems, tada nuvažiuoja, ir Houldeno muzika prityla.

Paskui išgirstu savo tėvus. Daugiausia tėčio balsą. Jie ginčijasi tuo švelniuoju, tyliuoju būdu, kai nesipyksta, bet yra dėl ko nors susirūpinę. Tylus nesutarimas, taip gerai pažįstamas šiems namams. Užrakinusi duris, nusispiriu žemakulnius batelius, tada prieškambario kilimu nutipenu į svetainę, kurioje per televizorių pritildytu garsu šmėžuoja šios savaitės įsimintiniausi Nacionalinės futbolo lygos fragmentai. Mama išsitempusi sėdi ant sofos kraštelio, jos akys įdubusios ir pavargusios, plonos lūpos tvirtai sučiauptos. Ji apsirengusi kombinezonu, nepasidažiusi, plaukai suimti ant pakaušio – įprastas vaizdas sekmadienio vakarui. Tėtis stovi prieš ją kitoje kambario pusėje. Ant kavos staliuko tarp jų padėta tuščia vyno taurė, jos kraštelis išteptas lūpdažiu. Prisimenu, kad man išeinant mama įsipylė taurę šardonė iš ką tik atkimšto butelio. Pažadėjo man, kad tai pirmoji ir paskutinė taurė šiandien. Bet ji visada taip sako, ir kaip įrodymą tėtis rankoje laiko tuščią butelį.

– O, Makenzė, – iškvėpdamas taria jis. Lyg dar nebūčiau pastebėjusi butelio, jis užkiša ranką už nugaros ir jį paslepia. Tada susiraukia. – Negirdėjau, kaip parėjai.

Šypteliu nepraverdama lūpų, bet nieko neatsakau, nes man labiau rūpi mama. Ūgį paveldėjau iš tėčio, bet visa kita – iš jos. Mūsų abiejų gilios rudos akys. Tokie patys aukšti, ryškūs skruostikauliai, tvirtas žandikaulis.

– Einu miegoti, mama, – tyliai sakau jai, priklaupdama ant grindų šalia, švelniai žvelgdama į ją. Ji negirta. Ne, vieno butelio jai jau per mažai, bet veido išraiška pasidaro nemaloni jau po poros taurių. – Gal ir tau metas? – paklausiu tiesdama ranką prie jos delno.

Mama stebeilijasi į grindis, kurį laiką nejuda, bet tada pakelia sunkius vokus į tėtį, žvelgdama į jį tarsi tai būtų jo kaltė, tarsi jis būtų atkimšęs tą butelį. Tada atsipalaiduoja, atsidūsta ir linkteli, rudas savo akis įsmeigusi į manąsias.

Suimu ją už rankos ir pakylu, veduosi ją kartu, mūsų pirštai susikibę. Jos delnai šilti, keli nagai nulūžę. Jai dabar nelabai rūpi juos susitvarkyti. Tėtis žiūri į mane su dėkingumu, bet jo akyse perskaitau ką kita. Jose matyti atsiprašymas, beveik kaltė. Mosteliu jam laisvą ranka ir išvedu mamą iš svetainės, per koridorių į jų miegamąjį. Įjungusi šviesą sugriežiu dantimis, išvydusi ten netvarką. Švarių skalbinių krūva tiesiog sumesta ant grindų, lova nepaklota nuo pat ryto, užuolaidos užtrauktos, matyt, niekas jų taip ir neatitraukė. Paprastai, jei į šį kambarį pakliūva dienos šviesos, vadinasi, diena iš gerųjų.

Mama prisėda ant lovos krašto, bet jos išskydusi, turinti nuraminti šypsena nė kiek nesumažina mano irzulio.

– Išgėriau tik kelias taures, – ji varto akis. – Tėtis pernelyg dramatinuoja.

Aš taip nemanau, beje, kaip ir netikiu, kad buvo tik tos kelios taurės. Bet to jai nepasakau, tiesiog surenku nuo grindų drabužius, sulankstau ir padedu į vietą. Ant stalelio – šalia mano ir tėčio nuotraukos, darytos prieš daugelį metų, kai jis dar buvo su plaukais, o aš be priekinių dantų, – stovi dar viena vyno taurė. Tuščia, palikta nuo vakar.

Dantimis prikandu apatinę lūpą ir nuleidžiu galvą, uždarau stalčių. Mama vėl atsistoja, kuičiasi po kambarį man už nugaros, tad paėmusi taurę atsigrėžiu į ją, laikydama taurę už nugaros. Slėpdama krūtinę slegiantį nusivylimą prisiverčiu nusišypsoti.

– Labai pavargau, pasikalbėsime ryte, – sakau jai. – Vilas atvažiuos manęs paimti pusę aštuonių.

Mama nieko neatsako, bet susiraukia pamačiusi, kad nuo komodos paėmiau taurę. Ji perkreipia lūpas ir truputį primerkia akis, bet apsimeta, kad nieko nepastebėjo. Tiesiog ima lėtai purtyti pagalves, ir aš išeinu iš kambario, uždarau duris ir palieku ją vieną.

Sustoju koridoriuje ir iškėlusi vyno taurę apžiūriu. Taip stipriai spaudžiu taurę, kad akimirką išsigąstu, jog ji suskils, bet mane pertraukia tėtis.

Jis atsišliejęs į svetainės durų staktą, veide matyti kaltė.

– Aš paimsiu.

Jis išsitiesia ir žengia prie manęs, uždeda delną ant mano rankos ir ištraukia taurę. Kitoje jo rankoje dar viena taurė, iš svetainės.

Tėtis per jaunas nuplikti ir per jaunas šitaip susiraukšlėti. Bet jis yra plikas ir turi tiek raukšlių, ir man labai nepatinka tas liūdnas jo žvilgsnis, atsirandantis kas kartą, kai reikia plauti dar vieną taurę, nes tada jis atrodo dar senesnis. Jis praeina pro mane, per koridorių į tamsią virtuvę, o aš lieku stovėti ir laukiu, klausydamasi iš čiaupo tekančio vandens.

Tėtis trina mamos lūpdažį nuo vyno taurės po vandens srove, o aš susivokiu spoksanti į staliuką prieškambaryje. Ant jo stovi įrėminta mamos ir tėčio nuotrauka vestuvių dieną, taip pat mano nuotrauka pirmą dieną darželyje su baisiomis rožinėmis plaukų gumytėmis, o tarp jų stovi šviesios rožinės spalvos rėmelis, ant kurio niekada neprisikaupia dulkių, nes mama jį nuvalo dukart per dieną. Jame įrėmintos šešios rožinės raidės, lenktos ir gražios. Tos šešios raidės yra visa, kas mums teliko iš jos, raidės paprastos, kaip ir jos vardas, ir tai vienintelis mūsų prisiminimas, nes neturėjome laiko kitiems.

Mažylė Greisė, kurios taip ir nepamatėme, bet kurios niekada neužmiršime.

Gal Danielė Hanter ir mano, kad jiedu su Džeidenu man nerūpi, bet man rūpi, ir turbūt daugiau nei kitiems, bet tikra tiesa, kad man baisu būti su jais. Baisu, nes žinau, kokių padarinių gali palikti netektis; žinau, kaip stipriai graužia širdgėla; žinau, kad žmonės dėl to pasikeičia.

Žinau, nes mačiau, kaip pasikeitėme mes.